

Въ раздѣленіето, преди да изложи самыя предметъ ораторътъ показва на слушателитѣ отъ кои страны именно ще го разгледа.

Изложеніето, което състави най-важната частъ на ораторското съчиненіе, съдържа издирване на предмета или развиване на предложеніето — доводи или доказателства, които оправдаватъ мисльта на оратора.

Патетическата частъ (отъ *πῶρος* — страсть) назначава са за да разбуди въ слушателитѣ различни страсти, които, ёще по-силно можатъ да поколебайтъ волята имъ и тѣхъ самы да склонятъ къмъ страната на оратора.

Най-подиръ, въ заключеніето оратора ёще веднъждъ са обраца къмъ слушателитѣ и, като искаже на-късо своята главна мисль, призовава ги да послѣдovatъ неговото мнѣніе.

Но да забѣлѣжимъ ёще че и у древнитѣ сѣко ораторско съчиненіе не съдържао въ себя си сичкитѣ тѣзи части: нѣкои отъ тѣхъ споредъ обстоятелствата са испущали; най-новитѣ ораторы допущатъ ёще по-голѣма свобода въ състава и разположеніето на своитѣ рѣчи, а патетическата частъ досущъ изключаватъ. — Ученицитѣ не безъ полза ще видятъ особнитѣ правила, които излагамы по-нататкъ въ притурка: за ораторскитѣ рѣчи, за изнамърванъето, за разположеніето и дикціетъ.

Условія на ораторството. — Сѣко ораторско съчиненіе са предназначава за изустно произнасянъе предъ нѣкое събрание, отгуй и условіята на ораторството сѣ двояки: външны и вътрѣшны.

Външнитѣ исканія отъ оратора сѣ: *πρῶμλις* гласъ, вразумително произнасянъе и изразително четенье (декламация). Очевидно е, че ораторъ съ слабы глрды, защото говори много низко, сичкитѣ не могатъ да го чуватъ; ако изрича думы невразумително, като напр., да са заѣква